

samlingen 1909 —: „Efter at det“ — det vil sige Hærlovsforslaget — „nu har været underkastet Udvalgsbehandling, er man jo fra næsten alle Grupper Side bleven enig om, at Musikken skal bibeholdes endnu et Par Aar, hvorved Forslaget vil blive fordyret med ca. 300,000 Kr. Hensigten med, at man foreslaar at bibeholde Musikken et Par Aar, er jo den, at man haaber, Sindene skulle falde til Ro, saaledes at der, naar de værste Dønninger af disse Lovforslags Behandlinger ere overstaaede, alligevel ikke i Rigsdagen vil være Sangbund for helt at afskaffe Musikken“. Det er næsten Ord til andet det samme, som jeg sagde herved ved samme Lejlighed. Altsaa det ærede Medlems Partifælle i Landstinget saa paa denne Sag ganske som jeg, at det var et Standpunkt, man den Gang havde indtaget for at gøre det muligt at tage den Sag op til fornyet Drøftelse her paa Rigsdagen.

Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, at jeg havde kunnet sige, at der var Stemning i Befolkningen for Bevarelse af Musikken i Hæren, og han spurgte i den Anledning, om jeg da troede, at manovre i Vestjylland og de vestjydske Byer og andre Steder i Landet, overhovedet hvor man ikke havde Garnisoner, vilde være glad for den Ting. Jeg vil sige, at det tror jeg. Hvis Lovforslaget overhovedet bliver vedtaget, bliver det ikke for Garnisonsbyernes Skyld. Vel indrømmer jeg, at det vil gavne og glæde disse Byers Beboere, hvis vi faa Musikken, mere end andre Byer, men Musikken har dog i Hovedsagen sin Gerning overfor Soldaterne, for det Mandskab, man indkalder, og baade fra de vestjydske Byer, fra Esbjerg og andre Egne af Landet, som det ærede Medlem nævnede, sendes der aarligt unge Sønner af disse Egenes Beboere til Militærtjeneste. Denne Omstændighed gør, at Beboerne i disse Egne — det gaar jeg ud fra — ønske at bibeholde Musikken.

Til det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) vil jeg sige, at det Spørgsmaal, han her rejste om Hornblæserleverne, er ogsaa noget, som jeg har nogen Betænkelighed ved. Ligesom det ærede Medlem har jeg lagt Mærke til, at de unge Mennesker, som man i ældre Dage anbragte paa Kaserne — og jeg ved ikke, om det er bedre nu —, ikke vare Genstand for nogen omhyggelig Opdragelse. Man overlod deres Opdragelse i den Tid, jeg kendte til Forholdene, til en enkelt Mand, og en af dem, som en Tid raadede over disse unge Menneskers Opdragelse, var en Mand, jeg ab-

solut ikke vilde sætte til at vejlede Børn og yngre Mennesker, saa jeg kan godt forstaa det ærede Medlems Betænkeligheder, selv om han maaske ser lidt for mørkt paa den nuværende Tilstand. Men vi kunne vel nok komme til Enighed paa dette Punkt, hvis vi overhovedet naa at faa noget ud af Lovforslaget. Det skulde vel ikke være umuligt at samle disse unge Mennesker, hvis man i det hele finder det nødvendigt, at de gennemgaa en særlig Uddannelse — den skulde vel saa ikke vare 3 Aar —, paa et Sted, hvor de kunde sættes under dygtige og dertil egnede Mænds Ledelse. Saadanne Ting, mener jeg, vi maatte kunne overveje i Udvalget. Kan man ikke komme den Vej, er der den Vej, som det ærede Medlem pegede paa, Rekrutteringen af voksne Mænd, Tilgang af Mennesker, der have faaet den tilstrækkelige Uddannelse i musikalsk Retning for at kunne træde ind i de lavere Grader af Musik-korpset.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), at jeg har glædet mig meget over hans Udtalelser i Gaar. Det er ikke almindeligt, at man fra den Side, han tilhører — for Resten heller ikke fra andre Sider her i Salen —, hører Opposition mod Partiordførers Stilling, saa naar det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds ved denne Lejlighed har maattet tage Afstand fra Partiets Ordfører, er det Bevis paa, at der her er Tale om en Sag, der ligger ham overordentlig stærkt paa Sinde. At han har givet dette Udtryk med en saadan Varme som den, hvormed han talte i Gaar, kan jeg kun være glad ved, jeg mener, det vil gavne denne Sag. Hvorvidt det ærede Medlem fra Sæby har Ret, naar han mente, at der indenfor den samme Lejr er andre, der se paa samme Maade paa Sagen, skal jeg lade være usagt, men det skulde glæde mig, om det var Tilfældet, for, som jeg udtalte i 1909, i den Udtalelse, den højtærede Forsvarsminister læste op i Gaar, vil jeg anse det for heldigst, om man fra alle Sider kunde blive enig om enten at bevare Musikken i samme Omfang som nu eller i alt Fald bibeholde den i forsvarligt Omfang.

Slengerik: Jeg vil begynde med at gøre en Bemærkning til den højtærede Forsvarsminister. Jeg gør denne Bemærkning, fordi den højtærede Forsvarsminister i Gaar fremsatte en Udtalelse, der forekommer mig at vidne om en noget fejlagtig Opfattelse. Den højtærede Forsvars-